

Veien til Sareptas krukke

Inger Lisbeth Sagflaatt, august 1999

*Dette eventyret har stått i boken
"Kontakt med andre virkeligheter" av Karen-Sofie Thorstensen*

Jeg har samlet puslespill-brikker hele livet.
Bildet har begynt å danne seg de siste årene.

Det har lyd, farger og former
som jeg finner hos mennesker jeg møter,
i bøker jeg leser, hos dyr, planter og natur som
omgir meg, og fra fantasien i mitt indre.
Musikk og malerier synger bitene på plass.

På den måten deler Universets stemme sin visdom med meg
og gir bildet dybde og mening.

Dans og bevegelse gir det flere dimensjoner og liv.

Ennå mangler en del biter av himmelen,
hvor nyansene er vanskelige å skjelve,
men gjennom denne forvandlingens sommer
fant jeg en stor og kraftig farget bit.

Den danner hjertet i bildet mitt.
Kvaliteten forandret seg drastisk,
det har begynt å lyse, det stråler og ler
intense mot meg!

På denne biten ser jeg Sareptas Krukke.
En krukke av gull, fylt med de edleste stener,
de klareste stjerner og de største krystaller.

Hele Universet viser seg i den!
Krukken rommer all overflod,
kjærlighet og frihet.
All glede!

For å finne Sareptas krukke
måtte jeg gå veien til selve Eventyrlandet
i Moder Jords Hjerte,
i mitt eget hjerte, der magien,
trollene og alvene bor.

Jeg visste ikke helt hva jeg lette etter,
men gikk veien inn i skogen og opp i fjellet i
meg, langs innsjøen og gjennom porten
hvor troll-vokteren
sitter og passer på de hemmelighetene jeg så
gjærne vil ta del i.

Jeg måtte gå gjennom fryktens dimensjon for å finne
visdommen og roen.

Veien snor seg gjennom dans og latter,
den bukter seg inn i tunneller av sorg og mørke
der motet tilslutt gir den store friheten.

Blomster og trær med sine strålende, dansende devaer
danner portalen jeg går igjennom
inn til hjertegleden i de store fjellhallene.

Inne i krystall-hulene gnistrer det i gull
og alle regnbuens farger.

Alvene flyr dansende omkring til klingende musikk.
Det store troll-egget ruges under trykke troll-hender.
Mørke, dype troll-øyne reflekterer alle fargene over til meg
og kjempe-krystallen står der som en mektig, høyreist katedral.
Katedralen i hjertet mitt!

Gull-egget er en del av min kraft,
krystall-glansen er en del av min utstråling.

Innerst i hulen, langt inne bak de dypeste hjerte-bladene
som langsomt åpner seg,

der ligger Sareptas krukke, innhyllt i gyllent lys.
Det skinner fra diamanter og smykker
det synger fra stener og krystaller
i farger som ingen før har sett.

Den inneholder alle mine svar
alle mine lengsles ende.

Der er all den rikdommen jeg har lett etter.

Der er kjærligheten!

Den stille kjærligheten.

Frihetskraften og skapelsen bak den dype, intuitive innsikten
og respekten for ALT.
Der er latteren og den gode, rolige og frigjørende gleden over bare
Å VÆRE.

Der ligger slutten på strevet.

Der er stedet hvor "nothing matters".

"The place of no pity".

Der er Guds kjærlighet i meg.

Og Sarepta ser smilende på meg og sier:
"Forsyn deg av innholdet min venn,
den blir aldri tom!

Jo mer du tømmer av den, jo fullere blir den.
Kjærlighet og glede kommer fra utømmelige
kilder!"

Og jeg vet at større rikdom trenger jeg ikke.
Alle krukkenes funklende kvaliteter gir meg
mer enn jeg noen gang har drømt om.
Den gir meg en åpning til min sjels-identitet
som gir meg de svar jeg behøver.

Denne eventyret finnes i oss alle.
Når vi går veien gjennom frykten og finner
motet og friheten,

ligger Sareptas krukke og venter på oss.
Den ønsker at vi skal forsyne oss av de utømmelige kildene den
rommer!

Den ligger i regnbuen i hjertet vårt
blant gull-egg, krystaller og diamanter
i all den skjønnheten som ER oss.

I dypet av hjertet finnes all den overfloden vi trenger.

Og Trollene smiler og er glade for at vi endelig er blitt
voksne nok til å leke og le
og ta del i dansen og hemmelighetene!
Engler og Mestere sukker lettet over at menneskene til slutt kan
løfte Moder Jord inn i Kjærligheten,
slik at vi kan delta i nye, frigjørende eventyr.

Min takk går til Gud i meg
som lar meg få lov til å være med i
Det Store Jordiske Eventyr-spillet,
og til alle dere som har hjulpet meg
gjennom hulegangene til Sareptas Krukke!

Av Inger Lisbeth Sagflaatt
Gallerier: www.ischael.no
E-mail: i-li-sa@online.no

Alle har en vakker sjel.

**Mitt liv har vært en lang reise
med gleder, depresjoner, ensom-
het, undring og frykt. Jeg søkte
forklaringer og forløsninger, og
har fått mye hjelp på veien.**

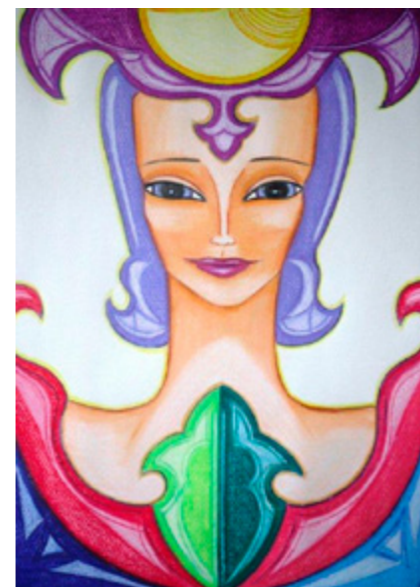
**Sommeren 1999 ble et vende-
punkt, en fase var over. Nye
innsikter, en klarere bevissthet
og større tro på meg selv ble
etablert.**

**Spirituelle "sannheter" jeg had-
de lest og hørt om, skulle gjøres
til mine egne.**

"Uten at jeg forsto hvordan, skulle ansiktene ned på papiret. Den eneste tanken jeg hadde var: ta tegneblokka, tegn! Øyne, farger og former ville frem for å vise meg noe om livets og sjelens overflod. Det skulle etterhvert deles med mange andre."

Eventyret om "Sareptas krukke" er en virkelig historie. Vi gikk faktisk i skogen da vi opplevde å gå inn i Jordens Hjerte. Vi var to, min venn og veileder på den tiden, var med meg. Jeg synes å huske at hun holdt meg i hånden. Hendelsen gjorde et dypt og varig inntrykk på meg, og livet mitt tok en helt ny retning etter dette.

Først ville jeg tegne Trollet som vi møtte på vår reise. Tanken på barndom-

mens bilder av stygge troll, med vorter og lange neser, forvirret meg. Mine troll ville være pene! Jeg forsto etterhvert at når Trollet møtes uten frykt, blir det vakkert. Jeg tegnet flere troll, men bare ett er fremdeles her hos meg. Trollet er et bilde på det som en gang ble kalt terskel-vokteren. Det handler om å møte seg selv, ansikt til ansikt.

Tegningen med Sareptas Krukke kom dansende inn noen få dager senere. Det ble laget på en nattevakt, som var arbeidet mitt på den tiden. Det lot seg ikke stanse. Det var bare å holde på til det var ferdig. Det er et uttrykk for hjertet mitt, alles hjerter, når det er åpent og fryktløst, uten sorg og smerte. Et bilde på uendelig overflod.

Gjennom det kom en voldsom inspirasjon, og de første ordene om å lage bilder av andres sjels-energi dukket opp. Jeg tenkte: hvem er jeg som kan innbille meg noe slikt? Ingen kan vel det? Det hadde jeg aldri hørt om.

Men hadde jeg et valg? Kanskje, men jeg klarte ikke å stoppe det...

Uten at jeg forsto hvordan, skulle ansiktene ned på papiret. Den eneste tanken jeg hadde var: ta tegneblokka, tegn! Øyne, farger og former ville frem for å vise meg noe om livets og sjelens overflod. Det skulle etterhvert deles med mange andre.

Og jeg tegnet, tegnet og tegnet...

Da bestillingene på bildene etter et halvt års tid økte betydelig, skjønte jeg det ikke. Jeg var overveldet en stund, og spurte: Hva skal jeg lage nå? Svaret var: Det er bare å begynne! Sett blyanter og farger på papiret og se hva som skjer.

Budskapet om å åpne hjertet til overflod og glede, er viktig for meg personlig, og det ble også det jeg skulle formidle til alle de som etterhvert bestilte bilder av meg. Ubetinget kjærlighet og skjønnhet er de ordene jeg skal forholde meg til, slik at impulsen går videre, gjennom bilder og brev.

Hvert eneste bilde som manifesterer seg gir en sterk gjennomstrømmende energi av ren skaper-kraft, gitt av sjelens essensene jeg kommuniserer med. Formidlingen handler mye om farger, men også form og sjels-blikkets fokus. Bil-

dene blir klarere og lysere med årene. Fargene blir sterkere. De blir tydeligere og tydeligere. Min opprinnelige ide om flytende former i et sammenvokst farge-hav, ble aldri slik.

Øynene i bildene er åpnere, og fanger meg i et stadig sterkere fokus. Jeg forstår at de skal vekke meg og de som eier bildene jeg lager. Øynene sier: SE, HER ER DU! SE DEG SELV! SPEIL DEG I MEG! Du forstår ennå ikke din skjønnhet!

Nå, 10 år etter, sitter jeg her og ser tilbake på denne manifestasjonen av eventyret som jeg skrev om Sareptas Krukke. Historien er, som sagt, virkelig nok. Men det som kom inn i livet mitt kunne jeg aldri vært forberedt på. Det snudde opp-ned på alt. Min verden tok helt av, den har slett ikke stoppet enda, den går stadig raskere og raskere.

Fast jobb ble valgt bort, jeg kunne ikke rekke alt jeg ble bedt om. Det krevde et hopp ut i det ukjente, og frykten var der. Men fikk jeg ikke alt jeg behøvde likevel, og mere til?

De jeg lager sjelebilder til hjelper meg til innsikt i arbeidet mitt ved å gi meg tilbakemeldinger om hvordan de opplever det. Negativt eller positivt, det kommer alltid noe godt ut av det, ikke minst for meg. Dere forstår bedre enn jeg hva jeg gjør!

For meg har arbeidet hele tiden vært stille, intuitivt og inspirert, men likevel lekende lett, som å fargelegge i min barndoms fargebøker. I en tilstand av ro dukker fargene og ansiktene opp, likevel skjer det raskt og umiddelbart. Det handler om å VÆRE og GJØRE, ikke planlegging, tenkning eller analyser.

TILLIT ble etterhvert et sentralt tema. Den aller første tiden laget jeg et lite rituale foran hvert bilde, med en bønn om hjelp og støtte fra vesener jeg verken så eller hørte. Helt til det en dag kom en aldri så liten bombe, fra meg selv: HVORFOR GJØR DU DET? Jeg skvatt, og måtte ærlig innrømme at det

skaper begrensning, uansett hva vi holder på med. Det er vanskelig å hjelpe noen ved stadig å si at vi ikke er flinke eller gode nok.

binasjoner, former og måter. Sjelens mangfoldige kommunikasjon er uendelig.

Alle er med på å lage sitt eget sjelebilde, ved et sjelelig møte. Impulsene blir sendt til hånden og hjertet som tegner og tolker. Til et hjerte som elsker å gjøre dette! Ordene som blir gitt i sjelebildets utstråling, blir fanget i våkenhet i en fortløpende strøm. Mitt alltid underliggende budskap om ubetinget kjærlighet veves inn i en tekst som er personlig og kollektiv samtidig.

Hjertets budskap er enkelt, ofte uten ord, men Jordens mennesker trenger forklaringer og den mentale forståelse, fordi det er så lenge siden vi har husket hvem vi er. For mange er derfor brevene svært viktige.

Vi er sammensatt av så mye, alle er unike og forskjellige, og alle har sin perfekte rolle å fylle i dette livet. Ennå

lys, noe uåndgripelig og vagt. For meg blir det mer og mer tydelig, skarpere i kantene, detaljrikt og presist. Disiplin og orden hører også hjemme i det vi kaller åndelighet.

Jeg vet ennå ingenting om sannheten, om det finnes noe slikt. Den er i så fall foranderlig. Men jeg vet at det gir forståelse og mening om jeg tør å møte utfordringene med fleksibilitet og mot.

Ingenting skremmer mennesker mer enn deres egen styrke, som er umåtelig. All kraft kan brukes til å bygge opp eller ødelegge. Vi velger selv hvordan det hele skal håndteres, og løsningene er mange. Noen tror kanskje de frykter svakheten og avhengigheten mest. Men det gir faktisk flere kortsiktige fordeler, enn det som blir gitt til den som velger å være fri. Den som er uavhengig har ingen andre enn seg selv å stole på, men de langsiktige fordelene er større og mer vesentlige.

og glemt sorg og gråt. Hvis det finnes en sannhet, må det være at vi alle bærer en overflod i våre hjerter, og at vi kan dele den med alt og alle, hvis vi vil. Og jeg er sikker på at alle har en vakker sjel...

Kanskje det er på tide å se at vi begrenser vår kjærlighet ved at vi ikke forstår dette, og elsker oss selv? Ubetinget kjærlighet er en nøytral kilde til overflod, skaperkraft, glede og inspirasjon. Den er tilgjengelig for alle.

Bare frykt stenger veien, og gjør livet lite og tungt. Den oppstår p.g.a uvitenhet, manglende kunnskap. Men frykten mister sin kraft, hvis du møter den med kjærlighet og et ønske om å forstå. Å elske deg selv ubetinget, betyr å håndtere din styrke og din svakhet med like stort mot, og å møte livet med total åpenhet.

Mange har sikkert gitt seg selv helt andre oppgaver å gjøre i livet, enn dette.

først må se det individuelle innenfor helheten, før vi alle kan flette oss sammen i aksept, samarbeid, frihet og fred.

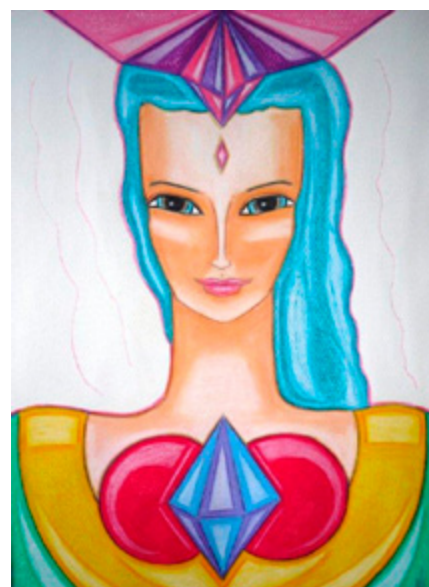
Jeg sender ut min takknemlighet til alle de tusener av individ jeg så langt har la-

Mitt mål er selve arbeidet, og gleden over å få lov til å bidra med å skape mer glede og fargerikhet i noen menneskers liv. Jeg er heldig, og gjør det på full tid og i en pågående forandring. Fremdeles kommer overraskelser, nye fargekombinasjoner, former og måter. Sjelens mangfoldige kommunikasjon er uendelig.

Mye av det som ligger bak mitt arbeid med sjeleportrettene handler om å bevisstgjøre og selvstendiggjøre individene, og å inspirere slik at indre reiser kan åpne de gjemte og glemte ressurser og skatter.

var fordi jeg ikke var helt trygg på at jeg kunne gjøre det riktig eller bra nok.

Det ble slutten på ritualene for meg. Jeg VALGTE å ha tillit til det som kom. Hvis jeg lar min analytiske hjerne og kritiske sans få ferie, får hjertet og intuisjonen et større spillerom. Jeg forstår at alt er der, ferdig til å hentes frem, og at jeg med tilliten på plass vil få tak i mer av essensen jeg ønsker. All frykt

Slik går arbeidet sin gang, år etter år.

Blant de største gledene er alle bildene jeg lager til barn. De har støttet meg i det som er umiddelbart, barnlig og ganske naivt i mitt uttrykk. Barna tar bildene sine på alvor, de ser seg selv og andre i dem. De barnlige, avslappede og åpne voksne, gjør det samme.

Sjeleportrettene berører følelser, hele skalaen, slik som når vi mennesker møter hverandre.

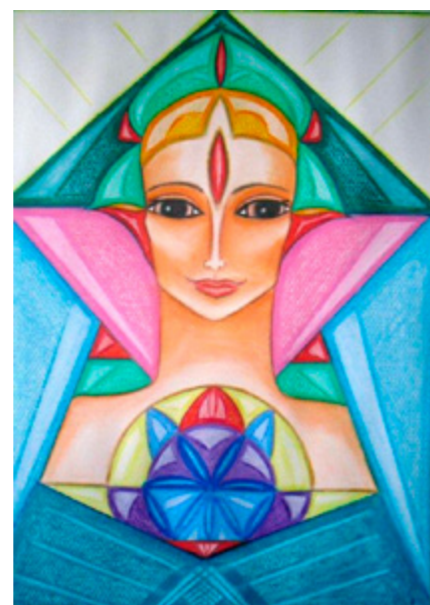
Kanskje de til sist kan gi stillhet og ro, og bølger av inspirerende, nye impulser?

Mange har opplevd at nye prosesser og livsretninger settes i gang etter et møte med sjelebildet.

Mitt mål er selve arbeidet, og gleden over å få lov til å bidra med å skape mer glede og fargerikhet i noen menneskers liv.

Jeg er heldig, og gjør det på full tid og i en pågående forandring. Fremdeles kommer overraskelser, nye fargekom-

er det bare deler av den fullstendige sjelelige personlighet som kan komme gjennom en fysisk kropp og utfolde seg på Jorden. Men langsomt åpnes også hjertene til et større perspektiv og et mer helhetlig bilde. Som i eventyret som startet det hele i meg: puslespillbitene begynner å danne et forståelig og mer tydelig uttrykk for mange. Den spirituelle verden er for noen et flytende

Mye av det som ligger bak mitt arbeid med sjeleportrettene handler om å bevisstgjøre og selvstendiggjøre individene, og å inspirere slik at indre reiser kan åpne de gjemte og glemte ressurser og skatter. Vi har like mye innestengt og glemt glede og latter, som innestengt

Det respekterer jeg. Men de som finner seg selv i dypt av sin sjels-essens, vil løfte seg og andre til et behageligere nivå av eksistens.

Vi er alle Ett, heter det. Ironien i denne oppsplittede verden av polariteter er at vi

get sjelebilder til. Takk til dere som har delt livs-spillet med meg frem til nå!

Og jeg ser med glede frem til å møte alle de som akkurat nå er på vei inn i min sjelelige og fysiske verden.

